

illustration : PA. story : วาเนสซ่า

Rain Ocean sounds

#ของลิ่ววน

Prologue

From luck to fate.

จากโชคชะตาสู่พรหมลิขิต

เส้นผมสีหม่นที่ปล่อยลงมาตามธรรมชาติพลิ้วไหวเล็กน้อยตามการขยับกายของเจ้าตัว ร่าเงาสูงโปร่งเอนแผ่นหลังกว้างพิงลงบนพนักเก้าอี้สีน้ำตาลดำ ขณะที่ริมฝีปากหยักขยับเอื้อนเอ่ยพูดกับชายผู้เป็นเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แขนแกร่งยกขึ้นมากอดอกเอาไว้หลวม ๆ ดวงตาทรงอัลมอนต์สีฟ้าอมเทาเหลือบมองคนตรงหน้าสลับกับทางด้านหลังเป็นระยะ

และมันเป็นแบบนี้มากกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว

“ลิวน”

“...หืม” เจ้าของชื่อขานรับในลำคอเอื่อย ๆ

“มองอะไรอยู่วะ” คู่สนทนาขมวดหัวคิ้วเมื่อเห็นว่าเพื่อนสนิทตัวเองละสายตาไปทิ้งไว้ตรงอื่นอีกครั้ง หลังจากที่กำลังทำเดินเข้ามานั่งพูดคุยภายในร้านกาแฟแห่งนี้ได้ราว ๆ หนึ่งชั่วโมง

“...เปล่า” เจ้าของเสียงนุ่มทุ้มเอ่ยปฏิเสธ ก่อนจะดึงสายตากลับมาที่ด้วยชาตรงหน้าทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ดีแลนเหลือบมองเพื่อนสนิทตัวเองนิดหน่อยพลางส่ายศีรษะไปมาด้วยความเอือมระอา แล้วเลือกที่จะหันกลับมาสนใจในหัวข้อสนทนาก่อนหน้านี้ต่อ หมู่คนตาสีฟ้าใบหน้าผสมเอเชียเล็กน้อยทำเพียงนั่งเงียบ ๆ เป็นผู้รับฟังที่ดีก็เท่านั้น

แล้วก็อดไม่ได้ที่จะลากสายตากลับไปทึ่งไว้ทางด้านหลังอีกครั้ง

ฝ่ามือบางยกขึ้นปิดผ่านปอยเส้นผมนุ่มสีน้ำตาลช็อกโกแลตที่ตกลงมาด้านข้างกรอบหน้าของตนเองเบา ๆ ส่วนประกอบอวัยวะทรงแบบคนเอเชียเข้ากับทุกสัดส่วนบนใบหน้าสวยนั้นได้เป็นอย่างดี ดวงตาเรียวยาวสีเข้มหลบลมมองนวนิยายตรงหน้า ไล่สายตาไปตามตัวอักษรนับพันนับหมื่นภายในหนังสือเล่มนั้นไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย ผิวขาวเนียนละเอียดและแก้มสีโรสอมชมพูของเจ้าตัวข้างคู่ซี้กับนัยน์ตาดูดีเคร่งเครียด ๆ ของอีกฝ่ายยังไ้ก็ไม่รู้

สิ่งที่ทำให้เขาต้องสะดุดกับใบหน้าสวยติดหวานนี้นะเธอ บางทีก็อาจจะเป็น...

สายหูฟังสีขาวที่ห้อยระโยงระยางลากยาวลงมานั้นกระมั่งหรือไม่ก็อาจจะเป็น...

อยากเห็นริมฝีปากกระจับสีแดงเรื่อ้นั้นคลี่ยิ้มดูสักครั้ง

“เดี๋ยวฉันต้องไปก่อนนะ พอดีฉันต้องสาวไว้” ดีแลนเปรยขึ้นมาขณะที่เหลือบมองนาฬิกาข้อมือของตนเอง ก่อนจะเปื้อนใบหน้าออกไปทางหน้าต่างของคาเฟ่ ทอดมองท้องฟ้าสีเทาอึมครึมแล้วพูดต่อ “เหมือนฝนจะตกเลย...นายเอาร่มมาไหม”

“เอามา” อีกฝ่ายตอบก่อนจะพยักพยิบใบหน้าหล่อเหลาไปทางริมฝีปากขนาดกลางที่วางฟังไว้อยู่ข้างขาโต๊ะ

“ดีละ...ฉันขี้เกียจจะมาฟังนายบ่นเวลาป่วยเพราะตากฝน”
เพื่อนสนิทตัวดีค่อนข้างแคะอีกฝ่ายทิ้งท้าย ก่อนจะหยุดกายลุกขึ้นยืน
“ไว้เจอกันนะ”

ลิวานเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายน้อยๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มบางๆ ส่ง
ให้หนึ่งที

เมื่ออุปสรรคตรงหน้าจางหายไปจนพ้นบริเวณ เขาเลยสบ
โอกาสที่จะวางสายตาทิ้งไว้ที่ตรงนั้นอีกครั้งหนึ่ง แต่แล้วหัวใจดวง
ใหญ่ก็เกิดกระตุกวบไหวไปชั่วขณะ

เมื่ออีกฝ่ายหันหน้าขึ้นมาสบตากันพอดี

เร็วควัศจรรย์กระตุกนิดหน่อย ก่อนคนหน้าสวยที่นั่งอยู่ติดริม
กระจกด้านในสุดจะเป็นโบน้าออกไปจ้องมองท้องฟ้าสีเทาที่เริ่ม
มืดครึ้มขึ้นเรื่อยๆ ด้านข้างแทน นิ้วเรียวยาวที่เตรียมพลิกหน้ากระดาษ
ถัดไปถูกไขว่คว้ากันเบาๆ อย่างใช้ความคิด สุดท้ายเจ้าตัวก็พรวด
หายใจออกมา แล้วหันกลับมาสนใจหนังสือในมือต่อ

ลิวานกัดริมฝีปากแน่น ได้แต่เก็บความสงสัยและเรื่องราว
ความประดักประเดิดไว้เพียงในใจ โคลงศักระอย่างขังใจในการ
กระทำอันเสียมารยาทของตัวเองที่เอาจ้องมองอีกฝ่ายไม่เลิก
ดวงตาอกลมอนด์คู่สวยปิดลงช้าๆ เพื่อตั้งสติ ก่อนที่จะลืมตาแล้วหยุด
กายลุกขึ้นยืนจากนั้นเดินออกไปจากคาเฟ่แห่งนี้เสียที เขานั่งตรงนี้
มานานเกินไปแล้ว

ความหนาวเย็นปะทะกับผิวกายทันทีที่ก้าวเท้าออกจากประตู
ร้าน ร่างสูงโปร่งยืนเยื้องออกมาตรงบริเวณด้านข้างหน้าต่างบาน
กระจกของร้านเล็กน้อย ฝ่ามือใหญ่ล้วงเอามวนบุหรี่ยกกับไฟแช็กออก
มาจากในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะจุดมันขึ้นสูบอัดสารนิโคตินเข้าปอด

ไปแบบไม่รีบร้อน ดวงตาสีฟ้าอมเทาทอดมองออกไปยังถนนด้านหน้าอย่างเหม่อลอย พร้อมๆ กับสายฝนเม็ดเล็กที่เริ่มโปรยปรายลงมาอย่างเชื่องช้า

มันแผ่วเบา... ทว่ากลับดูสม่ำเสมอและไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลงง่าย ๆ

“เหมือนว่านี่มัน...จะเป็นของคุณนะ” เสียงหวานที่ดังลอยมาตามสายลมจากทางด้านหลังทำให้ลิ่ววนต้องหันกลับมาสนใจ

“...”

เจ้าของใบหน้าสวยเยี่ยงคอมองเขาเล็กน้อย ก่อนจะยื่นร่มสีดำคันใหญ่ในมือขยับไปด้านหน้าอีกหน่อย “ของคุณไม่ใช่เหรอ รับไปสิ”

อืม...พูดภาษาอังกฤษได้ปรือเลยแฮะ

ฝ่ามือใหญ่เอื้อมออกมารวบรวมจากอีกฝ่ายอย่างอ้อยอิ่ง ดวงตาสีฟ้าอมเทาจ้องมองรายละเอียดของคนตรงหน้าในระยะใกล้ โดยห่างแค่เพียงหนึ่งฟุต

เหมือนจะตัวเล็กกว่าเขาราวสิบห้าเซนติเมตรเห็นจะได้ ใบหน้าทรงโอเอเซียรูปไข่กับเรือนผมสีน้ำตาลยาวระกับต้นคอ เรียวจุกโด่งร้นกับริมฝีปากกระชับที่ขยับเอื้อนเอ่ยเสียงหวานออกมานั้น ทำให้เขารู้สึกราวกับต้องมนตร์สะกด

จนแทบจะละลายตาออกไปไม่ได้เลย

รวมถึงรอยแหวนจางๆ บนนิ้วนางข้างซ้ายของอีกฝ่ายเช่นกัน หัวสมองของคนตัวสูงหยุดชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะพรั่งพรูลงมายใจออกมาพร้อมกับกลุ่มควันสีขาวจางๆ

“ขอบคุณนะ”

ริมฝีปากสีพีชของอีกฝ่ายยกยิ้มบาง ๆ รับคำขอบคุณนั้น
อ่า...ให้ตายเหอะ พ่อคุณยิ้มนี้มัน...

สิวานได้แต่สบตากับตัวเองอยู่ภายในใจ ใบหน้าหล่อเหลาเบน
สายตาออกจากอีกคนโดยทันที ตัดสินใจที่จะดับบุหรี่ในมือทิ้ง ทาง
ร่วมสีดำขึ้นมาถือไว้ในระดับอก ฝ่ามือใหญ่กำกระชับด้ามแน่น
ก่อนจะสาวเท้าก้าวเดินออกไปอย่างมั่นคงท่ามกลางสายฝนที่ตก
ปรอย ๆ

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเหลือบมองร่างสูงโปร่งที่เพิ่งจะเดินออกไป
ก่อนจะหลุบลงมองรองเท้าผ้าใบสีขาวของตนเอง เพราะหุฟฟิงที่
สวมคาเอาไว้น่าขำหนึ่งทำให้เขาไม่ได้ยินเสียงฝนดังชัดเจนมากนัก
หัวใจบีบรัดตัวขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง เมื่อเปลอนึกถึงใครบางคนขึ้นมา

คนที่ไม่ควรจะนึกถึง

คนที่ควรจะเลิกคิดถึงได้เสียที

คนที่มาพร้อมกับฝนแบบในวันนี้

ขอบตาเรียวร้อนผ่าวขึ้นมาในทันใด หยาดน้ำตาเอ่อล้นอยู่
รอบดวงตาคู่สวย ก่อนที่จะค่อย ๆ ไหลรินลงมาอย่างเงียบงัน
ท่ามกลางเม็ดฝนที่เริ่มตกลงมาหนักหน่วงขึ้นเรื่อย ๆ

ปาดน้ำตาออกจากแก้มขาวแบบลวก ๆ เป็นจังหวะเดียวกับ
ที่มีรองเท้าหนังสีดำคู่หนึ่งเดินมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพอดี ทำให้
ใบหน้าหวานที่กำลังก้มลงอยู่ตอนนี้ต้องเงยหน้าขึ้นมามองเจ้าของ
รองเท้าคู่นั้น

ร่วมสีดำเอียงแล้วค่อย ๆ ลดต่ำลงช้า ๆ เผยให้เห็นใบหน้าของ
อีกฝ่ายที่ละส่วน

ริมฝีปากหยัก...สันจมูกโด่ง...แล้วก็ดวงตาสีฟ้าอมเทาชวน

ห้วนไหวนั้น

“คุณคงจำเป็นต้องใช้มันมากกว่าผม”

“...”

คนตัวเล็กกว่ารับร่มสีดำที่ถูกยัดใส่มือมาแบบงุนงง

ลิวานูตชิปเสื้อแจ็คเก็ตสีดำของตนเองขึ้นมาจนสุด ซุกสองมือไว้ข้างในกระเป๋าเสื้อ ทว่าขณะหมุนตัวเตรียมจะก้าวเท้าวิ่งฝ่าสายฝนออกไปก็ต้องหยุดชะงักลงครู่หนึ่ง เสียงนุ่มทุ่มเปรยออกมาอย่างแผ่วเบา อดไม่ได้ที่จะลูบท้ายทอยตัวเองด้วยความขัดเขินเล็กๆ

“คือ...”

“...”

“แค่อะไรจะบอก”

“...”

“อย่าร้องไห้เลย”

เสียงฝนตกโปรยปรายเบาลงราวกับเป็นใจ

คล้ายกับว่าต้องการให้อีกคนได้ยินประโยคนั้นอย่างชัดเจน

“คุณยิ้มแล้วสวยกว่าร้องไห้ซะ”

และตราตรึงอยู่ในใจไปอีกแสนนาน

1

I'm lonely inside, but I know I'll be moving on.

ฉันโดดเดี่ยวอยู่ภายใน แต่ฉันรู้ว่าฉันจะก้าวผ่านมันไปได้

ความรักสำหรับคุณคืออะไร

สำหรับบางคน...มันคงเปรียบเสมือนบ้าน เป็นบ้านที่อยู่แล้ว
อบอุ่น เป็นตัวเอง สบายใจเมื่อได้ใกล้ชิด

แล้วถ้าวันหนึ่ง คนที่เป็นเหมือนบ้านให้แก่คุณเสมอมา

เขาไม่ได้อยากอยู่ตรงนี้กับคุณแล้วล่ะ

“รักเราไหม”

“...”

น้ำตาสีใสไหลรินออกมาจากดวงตาคู่สวยไม่ขาดสาย รู้สึก
ปวดร้าวไปทั่วทั้งร่างกายอย่างไม่อาจหักห้ามได้ ความซาหุหนีบไล่
ลามไปตั้งแต่บริเวณปลายนิ้ว และแผ่ขยายไปยังหัวใจดวงน้อยที่
เพิ่งจะแตกสลายลงเมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมา

เพราะไม่ได้ยินคำว่ารักจากอีกคน

“เพียงรักเราอยู่ไหม”

“...”

“พี่...ฮึก”

เสียงหวานขาดเป็นห่วง ๆ เพราะแรงสะอื้น ทวงถามคำว่ารัก จากอีกฝ่ายเข้าไปเข้ามาเหมือนคนฟังไม่ได้ศัพท์ ความโศกเศร้าค่อย ๆ กัดกินหัวใจ เขาไม่รู้ว่าควรจะต้องรู้สึกยังไงดีกับการตอบกลับด้วยความเจ็บของอีกฝ่าย

‘ไม่รักกันแล้วเหรออ’

ที่จริงแล้วคำถามนี้ มันอาจง่ายกว่าสำหรับอีกคน

เขาแค่ถามไม่ตรงคำตอบเองก็เท่านั้น

มือบางที่วางบนหน้าตักกำเข้าหากันแน่นจนข้อนิ้วขึ้นสีขาว ภาพตรงหน้าพร่าเลือน ทว่าสิ่งที่ยังคงมองเห็นได้อย่างชัดเจนนั้น กลับเป็นเพียงแว่นวงเรียบ ๆ บนนี้นางข้างซ้ายของตน หัวสมองขาวโพลน ความคิดสับสน ไล่เรียงหาเหตุผลทั้งหมด

“อะ...ทำไม”

“...”

เราจะเริ่มหาสาเหตุ

“ฮะ...ฮึก เราทำอะไรผิดเหรออ”

“น้องไม่ได้ทำอะไรผิด”

เราจะเริ่มหาข้อผิดพลาด

“พี่...มีคนอื่นเหรออ”

“พี่ไม่ได้มีคนอื่น”

เราจะเริ่มพาลไปหาสิ่งอื่น

“แล้วทำไม...ฮึก”

“...”

“ทำไม...”

“...”

“...ไม่รักกันแล้วละ” เสียงหวานเบาลงจนแทบพราว คล้ายกับ
ว่าเป็นการกระซิบกับตัวเองในท้ายประโยค ความผิดหวังถาโถมลง
มาทับเสียจนคนตัวเล็กอย่างเขารู้สึกอ่อนแอลงไป จนไม่รู้จะจัดการ
ความรู้สึกเหล่านี้ได้อย่างไรดี

มันเป็นการจากลา...ที่มาโดยไม่ได้เตรียมตัวรับ

เป็นการเลิกรัก...ที่มาโดยไม่ได้บอกกล่าว

หัวสมองเริ่มคิดสะระตะตึกกันจนคนที่หัวใจแตกสลายไม่อาจ
ควบคุม กลุ่มเส้นผมสีน้ำตาลสั้นไหวไปตามแรงสั่นศีรษะ ดวงตาคลอ
ไปด้วยหยาดน้ำตา เงยหน้าขึ้นมามองคนรักที่นั่งอยู่ตรงหน้าด้วยความ
ไม่เข้าใจ

มันเริ่มผิดพลาดไปตั้งแต่ตอนไหน?

‘ไม่ไปได้ไหม...ไม่อยากจะให้ไปเลย’

ร่างบางได้แต่พร่ำบอกคำอวดร้างอยู่ภายในใจ

เพราะรู้ว่าต่อให้ยื้ออีกสักเท่าไร...คนที่ไม่รักก็ไปอยู่ดี

มิก็ร้องสะอึกสะอื้นดังขึ้นเรื่อย ๆ เสียจนฝ่ายที่นั่งดูอยู่ถึงกับ
ทนไม่ได้ เอื้อมมือไปลูบหัวคนเด็กกว่าที่กำลังร้องไห้จนตัวโยน ทว่า
ใบหน้าสวายนั่นกลับบิดเบี้ยวขึ้นทีละน้อย ก่อนจะเริ่มหลั่งน้ำตาจน
สะอื้นหนักยิ่งกว่าเดิม

เมื่อสัมผัสบนฝ่ามือจากอีกฝ่ายไม่ได้เติมไปด้วยความอบอุ่น
เหมือนเดิมแล้ว

มันมีแต่ความเย็นชืด...และจืดจาง หลังจากอีกคนผละมือ
ออกไป

พร้อมกับหัวใจที่อีกฝ่ายบังคับย่นคืนมาให้

โดยที่เขาไม่ได้ต้องการ

และเพราะความทรงจำทุกอย่างมันมีมากเกินไป

ไม่มีทางเลือกอื่น เขาจำเป็นต้องเอาตัวเองออกมาจากตรง
นั้น

บอกตามตรงว่าเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน

ว่าต้องหนีออกไปให้ไกลแค่ไหน...ถึงจะลืมเรื่องราวในอดีต
เหล่านั้นได้

ทว่าข้อสรุปสุดท้าย...หนุ่มหน้าสวยลูกครึ่งญี่ปุ่นก็เลือกที่จะ
หลบมาใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่ ณ เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในประเทศ
อังกฤษ เพื่อหลีกหนีจากความวุ่นวายทั้งหมด

แคนเทอร์เบอรีเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ห่างออกไปไม่ไกลจาก
ลอนดอนมากนัก หากนั่งรถไฟเข้าไปก็อาจจะใช้เวลาราวๆ เกือบ
สองชั่วโมง อาจจะเยื้องออกไปทางด้านตะวันออกเฉียงใต้สักหน่อย
นับเป็นเมืองมรดกโลกที่สวยงามและน่ารักเหมาะแก่การท่องเที่ยว
อีกแห่งหนึ่ง ลักษณะสิ่งก่อสร้างโดยรอบเป็นเพียงตึกกรมบ้านช่อง
สองสามชั้นเตี้ยๆ ก็เท่านั้น ประดับตกแต่งและระบายสีด้วยโทน
หวานละมุนชวนอบอุ่น มีผู้สูงอายุและนักศึกษาอาศัยอยู่เป็นส่วน
ใหญ่ บรรยากาศภายในเมืองรื่นรมย์และสุนทรีย์ ทว่ากลับไม่ได้เป็น
ที่รู้จักแพร่หลายในหมู่นักท่องเที่ยวนอกเกาะอังกฤษสักเท่าไร

เหมาะกับการใช้ชีวิตแบบหลีกหนีจากอะไรสักอย่างที่สุด

เพราะส่วนใหญ่ภายในเมืองแคนเทอร์เบอรีมีแต่คนพื้นเมือง
แบบอังกฤษแท้ๆ ผสมรวมกับนักเรียนชาวต่างชาติในเขตประเทศ
ยุโรปที่เดินทางมาศึกษาต่อ จึงมีโอกาสน้อยมากที่จะได้เจอคนจาก

ประเทศเดียวกัน...หรือแม้กระทั่งเอเชียเหมือนกันยังยากเลยมั้ง

อาจจะมีเหงานบ้างเป็นบางเวลา

ทว่าก็ไม่ได้ยากลำบากเกินไปนัก...สำหรับเขา

มิกิเจ้าของโบหน้าสวยเรียบ ทอดมองท้องถนนข้างทางนอก
หน้าต่างไปเรื่อยเปื่อย ทั้งสายตาดูผู้คนที่เดินผ่านไปมาในเมืองเล็ก ๆ
แห่งนี้อย่างไร้จุดหมาย เรือนผมสีช็อกโกแลตที่ยาวระกับแก้มใสและ
ต้นคอขาวเคลือบไพล่ไปตามจังหวะการขยับศีรษะของเจ้าตัว ปลาย
ผมเส้นเล็กทอสีอ่อนลงเมื่อกระทบกับแสงไฟสลัว มั่นดูทั้งประบาง
และน่าทะนุถนอมในเวลาเดียวกัน

ก้านนิ้วเรียวยาวเอหาหุ้บของถ้วยชากระเบื้องเนื้อดีขึ้นมาจด
ริมฝีปากช้า ๆ น้ำชารสชาดีดีที่มาพร้อมกับอุณหภูมิอุ่น ๆ ช่วยให้เขา
สามารถคลายความประหม่าว่าวุ่นภายในจิตใจที่ฟุ้งซ่านลงได้บ้าง

จากดวงตาสีฟ้าอมเทาที่เขาแต่จ้องมองเขาอยู่แทบจะตลอด
เวลาแบบนั้น

ชัดเจนขนาดนี้...ถ้าไม่รู้ตัวก็แย่แล้ว

ทว่าดวงตาเรียวยังคงจ้องกับตัวอักษรบนหนังสือนวนิยาย
ในมืออย่างไม่เคียดร้อน แสงรัศมีน้ำนิ่งเก็บทรง ไม่กล้าที่จะเบือน
โบหน้ากลับไปปะทะกับนัยน์ตาสีสวยของอีกฝ่ายตรง ๆ แอบเฝ้า
ริมฝีปากกระจับลงเล็กน้อยด้วยความไม่มั่นใจ

เขาทำอะไรผิดแปลกไปหรือเปล่านะ

มิกิละฝ่ามือข้างหนึ่งออกมาจากแผ่นกระดานบาง ปลายนิ้ว
อุ่นเกลี้ยงไพล่ไปตามกรอบโบหน้าหวานของตน คลอเคลียอยู่อย่างนั้น
ครู่หนึ่ง พยายามควบคุมสีหน้าของตนให้เรียบนิ่งที่สุด

หรือว่าเสื่อสเนวิที่สวมในวันนี้นั้นจะดูไม่เข้ากับเขากันแน่

แต่ก็ทำได้แค่คิด...ความจริงเขาก็เพียงแค่เลื่อนนิ้วรีวมา พลิกเปิดหน้ากระดาษถัดไปแบบเงิบๆ พยายามที่จะขบไล่ความคิดประหลาดๆ ออกไป และตั้งใจจดจ่ออยู่กับแค่ตัวหนังสือและท่วงทำนองของบทเพลงที่ดังออกมาจากหูฟังแบบมีสายก็เท่านั้น

แต่อาจจะแย่น้อยก็ตรงที่...เจ้าของใบหน้าฝรั่งผสมเอเชีย นิดๆ คนนั้นมันกวนใจเขาไม่หยุดเลย

เมื่อคู่สนทนาของอีกฝ่ายลุกขึ้นยืน มิก็จึงได้โอกาสที่จะละความสนใจจากหน้ากระดาษ และเงยหน้าขึ้นเพื่อเหลียวมองใบหน้าหล่อเหลานั้นให้ชัดเจนสักครั้งหนึ่ง แต่แล้วก็ต้องชะงัก เพราะเมื่อแผ่นหลังกว้างที่ขวางกั้นสายตาระหว่างเขาสองคนหายไป กลับกลายเป็นว่าอีกฝ่ายก็จ้องมองเขาอยู่เช่นกัน เกิดจิ้งหะสบตาเพียงเสี้ยววินาที

นี่มัน...น่าอายเป็นบ้า

คนตัวบางเลยจำต้องเบือนหน้าหนี หันออกไปมองด้านนอกหน้าต่างให้ความสนใจแก่ท้องฟ้าสีเทาอึมครึมที่ถูกแต่งแต้มไปด้วยเมฆฝน เตรียมพร้อมจะกระหน่ำความชุ่มฉ่ำลงมาในทุกขณะ

ทั้งๆ ที่เขาหลีกเลี่ยงที่จะไม่มองเมฆฝนนั้นแล้วแท้ๆ

เพราะมันดันทำให้เขานึกถึงแผลเก่าในใจที่ยังคงเก็บไว้และไม่หายดี

เมื่อคิดดังนั้น ก็อดไม่ได้ที่จะพรวดพราดใจออกมา ก่อนจะพยายามดึงสายตากลับมาสนใจวรรณกรรมตรงหน้าต่อ

ทว่าเขากลับต้องเสียสมาธิอีกครั้งหนึ่ง เมื่อร่างสูงโปร่งที่เคยนั่งไขว่ห้างอยู่ตรงนั้นได้ลุกขึ้นเดินออกไปจากคาเฟ่แห่งนี้เสียแล้ว นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มนองตามแผ่นหลังแกร่ง ก่อนจะลากกลับมาที่

บริเวณขาโต๊ะตัวที่อีกฝ่ายเคยนั่งเมื่อสักครู่

มันมีร่มสีดำโดนลืมหิ้งไว้อยู่คันหนึ่ง

เป็นจังหวะเดียวกับที่สายฝนด้านนอกเริ่มตกโปรยปรายลงมา

มิกิกลอกตาไปมาด้วยความขังใจ ก่อนจะตัดสินใจปิดหนังสือ เก็บใส่กระเป๋าสะพายพร้อมกับโทรศัพท์มือถือ ลุกขึ้นเดินไปหยิบ เอาร่มเจ้าปัญหาที่หนุ่มตัวสูงเมื่อครู่ทอดทิ้งไว้อย่างไม่ใส่ใจนักขึ้นมา พลักเปิดบานประตูไม้ที่มีกระจกประกอบตรงกลางออกไป กวาดตามองซ้ายขวาเล็กน้อย ก่อนจะเห็นร่างสูงโปร่งเมื่อครู่ยืนหันหลัง ล้วงกระเป๋าข้างหนึ่งสูบบุหรี่อยู่

กลิ่นเหมือนท้องทะเลกว้างอบอวลผสมไปกับมินต์เย็นๆ ลอยมาเตะจมูกทันทีที่เขาเดินเข้าไปใกล้อีกฝ่าย มิกิแม้ริมฝีปากสีซีดเล็กน้อยด้วยความประหม่า

“เหมือนว่า...จะเป็นของคุณนะ” เสียงหวานอ่อนแอ่ยออกไปอย่างไม่มั่นใจนัก ทำให้หนุ่มตาฟ้าอมเทาต้องหันกลับมาสนใจกัน

“...”

เมื่ออีกฝ่ายตอบกลับมาด้วยความเงิบงัน ยิ่งทำให้ความมั่นใจลดน้อยลงไปอีก ใบหน้าสวยเอียงคอมองคนตัวสูงเล็กน้อย ก่อนจะยื่นร่มสีดำในมือไปด้านหน้ามากขึ้น “ของคุณไม่ใช่หรอ รับไปสิ”

ดวงตาทรงอัลมอนต์สบมองลงมาด้วยสายตาที่เขาอ่านมันไม่ออกเลยสักนิด

มือใหญ่เอื้อมออกมารับร่มจากคนตัวเล็กกว่าไปอย่างเชื่องช้า ความประหม่าดีขึ้นมาเมื่อตาสีฟ้าอมเทา ยังคงขยับเก็บรายละเอียดบนใบหน้าเขาอย่างจริงจังอยู่นั่นแหละ

เป็นเวลาพอสมควรกว่าที่อีกฝ่ายจะละลายตาออกไปมองเม็ด
ฝนที่หล่นกระทบลงบนพื้นถนนด้านนอกร้าน ก่อนจะหันกลับมาหา
กัน พรุณหายใจออกมาพร้อมกับกลุ่มควันสีขาวจางๆ ที่ลอยฟุ้งขึ้น
ไปในอากาศ และจางหายไปในที่สุด

กลุ่มควันหายไป...หลงเหลือทิ้งไว้เพียงกลิ่นบุหรี่ปาหนัสน้ำจืด
จาง

“ขอบคุณนะ”

มิก็บรรยายความรู้สึกของตนเองในตอนนี้อย่างไรกัน เขา
รับรู้แค่เพียงว่า...

อยากได้ยินเสียงทุ้มนั้น พูดคุยกับเขาอีกครั้ง

ไม่สิ...ถ้าเป็นไปได้

คงจะเป็นอีกหลาย ๆ ครั้งเลยละ

2

It's in your smile.

สิ่งที่อยู่ในรอยยิ้ม

It's in your eyes.

และดวงตาของคุณ

“ลิวาน”

“หือ” เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาเอี้ยวตัวเล็กน้อยเพื่อมองหน้า
คู่สนทนา

“นายหาแบบสำหรับโพรเจกต์ไฟนัลได้หรือยัง” เพื่อนผู้หญิง
คนหนึ่งในคลาสที่นั่งถัดไปจากเขาสักสองสามเก้าอี้ไปรยถามขึ้นมา
หล่อนเอียงคอมองเขาอย่างน่ารักน่าชัง แต่น่าแปลก ดวงตาสีอ่อน
คู่นั้นที่จ้องมองมากลับทำให้เขารู้สึกเฉย ๆ

ไม่มีอะไรน่าดึงดูดเลยแม้แต่นิดเดียว

“ยังเลย”

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ตอบกลับไปพอเป็นมารยาท

“ฉันมีรุ่นพี่นางแบบคนหนึ่งที่น่าสนใจ... เธอเป็นคนสวยมาก
และสามารถนั่งนิ่ง ๆ ให้นายวาดรูปหรือสร้างงานศิลปะได้เป็นชั่วโมง
เลยละ ฉันติดต่อนี้ให้ได้ถ้านายสนใจ” หญิงสาวร่วมคลาสสาธยาย
ออกมายืดยาวก่อนจะชูโทรศัพท์เครื่องบางในมือขึ้นมาประกบคำ

พูดด้วย

ลีวานหันกลับไปสบมองอีกฝ่ายตรง ๆ ก่อนจะยิ้มมุมปาก “ไม่เป็นไร ขอขอบคุณ”

หญิงสาวคนนั้นแม้ริมฝีปากแบบลวก ๆ เลิกคิ้วขึ้นสูง ก่อนจะยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ “โอเค ไว้ถ้านายเกิดเปลี่ยนใจก็ติดต่อมาได้เสมอ”

เจ้าของดวงตาสีฟ้าอมเทาจะความสนใจจากสิ่งที่ไม่น่าดึงดูด กลับมาที่ภาพสเก็ตช์ด้วยดินสอในสมุดโน้ตตรงหน้า ที่เขาวาดไว้อย่างไม่จริงจังนักระหว่างคาบเรียน

ใบหน้าหวาน ผมยวาระต้นคอ จมูกโด่งเซดิรัน ริมฝีปากอัมเป็นกระจับ

ทั้ง ๆ ที่ในภาพนิ่งค์ประกอบทุกอย่างนั้นเกือบจะครบถ้วนสมบูรณ์

ทว่าสิ่งที่เขาเว้นว่างไว้คือดวงตา

อันที่จริงเขาสามารถจดจำนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของอีกฝ่ายได้เป็นอย่างดี แต่เขากลับไม่ชอบภาพความทรงจำนั้นเอาเสียเลย

เพราะมันเป็นตอนที่ดวงตาคู่สวยซึ่งคลอด้วยหยาดน้ำตาใส ชอนขึ้นมามอง

I can't get you outta my head.

ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะมองกันให้นานกว่านี้ จริง ๆ นะ

จะว่าไงดีละ นี่มันก็ผ่านมาได้เกือบสองสัปดาห์แล้ว

เมืองที่ทั้งสองเจอเจอและอาศัยอยู่อาจจะไม่ได้ใหญ่โต แต่มันก็ไม่ง่ายนักกับการที่จะวนกลับมาเจอกันอีกรอบอย่างในหนังสือนวนิยายที่เขาคนนั้นชอบอ่าน

สิวานหลุดออกจากภวังค์ความคิด เมื่อโทรศัพท์ในกระเป๋า
กางเกงสั่นกึกครืดคราดโดยไม่ส่งเสียง มือใหญ่ล้วงหยิบขึ้นมา
กดรับสาย หันบ่นไว้บนปาก ก่อนจะกรอเสียงทุ้มลงไปหัวนๆ

“ว่าไง”

[วันนี้วันเกิดจูเลีย หวังว่านายคงไม่ลืม]

เสียงของดีแลนดังออกมาจากปลายสาย กำชับถึงนัดปาร์ตี
วันเกิดน้องสาวของตนภายในคำคืนนี้

“รู้แล้ว หนึ่งทุ่มสี่ไหม”

[ใช่ อย่าลืมใส่สืขาวนะ]

หัวคิ้วเข้มกระตุกเข้าหากันนิดหน่อย ก่อนจะพรวดพราดใจ
ออกมาเบาๆ แล้วเป็นฝ่ายกดตัดสายทิ้งไปก่อนเมื่อฟังรู้ะเสร็จ

สิวานและดีแลนรู้จักกันมาตั้งแต่ทั้งคู่ยังเด็ก อาจเพราะ
แต่ก่อนบ้านของพวกเขาทั้งสองตั้งอยู่ใกล้กัน เรียกได้ว่าเป็นบุคคล
ที่เจอหน้ากันจนเหนื่อยหน่าย ทว่าแม้จะเปื้อนสักเพียงไหนก็ไม่อาจ
ทำอะไรได้มากกว่านั้น

ส่วนจูเลียน้องสาวของดีแลนนั่นก็อายุไล่เลี่ย ห่างกันน่าจะ
แค่ปีหรือสองปี เขาเองก็ไม่ได้ใส่ใจที่จะจดจำมันมากนัก รู้เพียงแค
ว่าน้องสาวของเพื่อนสนิทชอบส่งสายตาระยิบระยับด้วยความชื่นชม
ในทุกย่างก้าวที่เขาเดินวนเวียนอยู่ภายในบ้านของเธอ

สิวานค่อนข้างที่จะเย็นชาใส่จูเลียอยู่ไม่น้อยในวัยเยาว์ ด้วย
เพราะไม่แน่ใจว่าความชอบพอ ปลายปลี้มที่เธอมีให้เขานั้น ใช่ว่า
รักหรือเปล่า

เขาไม่ชอบที่จะต้องมีปัญหายุ่งยากและวุ่นวายทีหลัง

ก่อนที่จะพบคำตอบว่ามันเป็นเพียงการชื่นชอบรูปลักษณ์

ภายนอกของเขาก็เท่านั้น เมื่อเธออายุได้สิบแปดปีและมีแฟนหนุ่ม เป็นตัวเป็นตน

แต่ถึงจุเลียดเกิดชอบเขาขึ้นมาจริง ๆ ลีวานก็ค่อนข้างมั่นใจว่า เขาสามารถไม่แยแสเธอ จนเธอท้อและตัดใจจากเขาไปได้เองในท้ายที่สุด

ชายหนุ่มกลับมายังบ้านพักที่แชร์อยู่ร่วมกันกับเพื่อนอีกสองคน เยื้องกรายมายังห้องส่วนตัวชั้นสอง เก็บของและเปลี่ยนจากเสื้อยัดสีดำเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวตามที่เพื่อนสนิทได้กำชับไว้ นัยน์ตาสีฟ้าอมเทาจ้องมองตัวเองผ่านกระจกเงาบานใหญ่ภายในห้อง เมื่อเห็นว่ากางเกงสแล็กสีเข้มไม่ได้ดูขัดกับเสื้อที่สวมสักเท่าไร เขาเลยเลือกที่จะไม่เปลี่ยนกางเกง แต่ปลดกระดุมเสื้อสามเม็ดบนเพื่อให้ลูกโดยรวมในวันนี้ดูแคชชวลมากขึ้น เผยให้เห็นแผงอกแกร่งที่ผ่านการออกกำลังกายมาพอสมควรตามเวลารว่างที่มี

ฝ่ามือใหญ่ใช้แว็กซ์จัดแต่งเส้นผมสีหม่นตามธรรมชาติโดยเสยขึ้นไปแบบลวก ๆ ก่อนจะหยิบน้ำหอมประจำตัวขึ้นมาฉีดตามจุดชีพจรเป็นการปิดท้าย กลิ่นเหมือนท้องทะเลกว้าง เย็นอบอวลไปด้วยมินต์ ลาเวนเดอร์ และผสมโรสแมรี่หน่อย ๆ ฟุ้งกระจายไปทั่วทั้งห้องและเสื้อผ้าที่เขาสวม

กลิ่นของลีวาน

ใคร ๆ ก็บอกว่ามันน่าหลงใหล แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก

ใช้ระยะเวลาไม่นานราว ๆ ยี่สิบนาที หนุ่มอังกฤษลูกเสี่ยว เอเซียก็เดินทางมาถึงบ้านหลังใหญ่ที่มีลักษณะคล้ายกับตึกแฟลตที่ตั้งอยู่ในย่านใจกลางเมืองเล็ก ๆ แห่งนี้ กอดกิ้งด้านหน้าประตูไม้บาน

หนา หัวคิ้วสวยกระตุกเข้าหากันเมื่อได้ยินเสียงเพลงดังโหวกเหวก
ออกมาจากอีกฟากฝั่งของบานประตู เพียงเวลาชั่วครู่ประตูก็เปิด
ออก

“คิดว่าพี่จะมาซ้ำชะอีก” จูเลียที่อยู่ในชุดเดรสแขนงุดสีชมพู
พลั้วหวานเอ่ยทักทายอย่างร่าเริง แล้วระบายยิ้มกว้างเมื่อเห็นร่าง
สูงโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวดูดียืนบนหน้านั่งอยู่ตรงนั้น

“เริ่มกันไปแล้วเหรออ” เสียงทุ่มเปรยถามขึ้นลอยๆ อย่างไม่
ต้องการคำตอบ ก้าวเท้าเข้ามาภายในตัวบ้านที่เขาเองก็คุ้นเคยดี
ก่อนจะยืนดูไวน์ราคาแพงขวดสีเขียวอ่อนอย่าง ZONIN PRO-
SECCO BRUT ให้อีกฝ่าย

“สุขสันต์วันเกิดนะ” ดวงตาสีฟ้าอมเทาหลบลมมองขวดไวน์
นิดหน่อย “พี่คิดว่าเธอน่าจะชอบมัน”

“ขอบคุณนะคะ แค่นี้ก็ดีใจมากแล้ว” จูเลียหยิบขวด
Prosecco ขึ้นมาดู ก่อนจะเก็บใส่ลงถาดดั้งเดิมแล้วชูมันขึ้นมา “เดี๋ยว
ฉันจะเอาเจ้านี้ไปเก็บในครัวก่อน ที่ห้องนั่งเล่นมีเพื่อนๆ ฉันกับพี่
ดีแลนอยู่ พี่เข้าไปก่อนได้เลย”

ลิวานพยักหน้ารับเนือยๆ ก่อนจะเบนสายตากลับมา เดิน
ตรงไปยังห้องโถงส่วนกลางของบ้านชั้นล่าง

“ว้าว ตรงเวลากว่าที่คิดแฮะ” ดีแลนส่งเสียงทักทายปน
ค่อนแคะอีกฝ่ายทันทีที่เดินเข้ามาภายในพื้นที่

ลิวานไม่ตอบอะไรกลับไป ทำเพียงแค่อะเลิควัฒนขำหนึ่งกับ
โคลงศิริระให้ ฟันงูคู่นี้มองเขาเป็นคนไม่ตรงเวลาขนาดนั้นเลยหรือ
ไวกันนะ

นัยน์ตาสีฟ้าอมเทากวาดมองความโกลาหลที่เพิ่งจะเริ่มต้นใน

คำคืนนี้ เสียงดนตรีป๊อปร็อกเปิดคลอไปกับบรรยากาศที่เต็มไปด้วย
บทสนทนา การพูดคุย อาหาร ขนมหวาน และของมีนเมา เขาอาจ
จะรู้จักใครสักสี่ห้าคนในปาร์ตี้ ทว่าในเวลานี้อารมณ์ของเขากลับ
ไม่ได้อยู่ในโหมดที่จะมานั่งป็นหน้ายิ้มหรือผูกมิตรกับใครเป็นพิเศษ
ทั้งนั้น

ลิวานเลือกที่จะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาเบาะหนังสีน้ำตาลขนาด
ใหญ่ที่ตั้งอยู่ชิดผนังตรงมุมลึกสุดของห้อง หมุนวนแก้วเหล้าสีอำพัน
ในมือเบาๆ อย่างเบื่อง่าย ก่อนจะผ่นลมหายใจออกมาหนักๆ
นึกเสียดายที่ไม่ได้หยิบสมุด สี ฟู่กัน หรือดินสอติดมือมาด้วย

เขาคิดว่าเขาสามารถสกัดภาพออกมาได้เป็นสิบๆ ภาพ
จนกว่าคำคืนนี้จะจบลงเลยแหละ

“มิกิ”

ร่างบางที่นั่งถัดไปอีกฟากของโซฟาเบาะหนังสีน้ำตาลตัวยาว
ขยับกายยืดแผ่นหลังขึ้นเล็กน้อย แล้วหันไปตามเสียงเรียก

“ช่างหัวงานพวกนั้นแล้วมาสนุกกันเถอะน่า” หนึ่งในเพื่อน
ของจูเลียพูดขึ้นพลางกระตุกแขนเสื้อไหมพรมสีขาวนุ่มตัวโคร่งที่
อีกฝ่ายสวมอยู่เป็นเชิงเชิญชวนเบาๆ

“รู้แล้วๆ” เจ้าของเสียงหวานขยับตอบเอื่อยเฉื่อย จำต้องเก็บ
ไอแพดในมือใส่เข้าไปในกระเป๋า นิ้วเรียวก่ียวเส้นผมนุ่มสีน้ำตาล
ที่ตกลงมาคลอเคลียบนกรอบหน้าของตนเองทัดหู

เมื่อได้ยินเสียงนั้น หัวสมองของลิวานหยุดทำงานไปชั่วขณะ
ก่อนที่จะต้องเอียงหน้าหันกลับมาสนใจบุคคลที่นั่งอยู่บนโซฟาเดียว
กับเขาในตอนนี้

เสี้ยวหน้าด้านข้าง เรียวจมูกโด่งร้น ริมฝีปากกระจับฉ่ำวาวที่

กระทบหยอกล้อกับแสงไฟสีเหลืองนวลทำให้หนุ่มตัวสูงต้องเงิไป
มีแว่นสีใสบดบังดวงตาของอีกฝ่าย เส้นผมสีน้ำตาลระต้นคอมัดรวบ
ไว้แบบลวกๆ ด้านหลัง

แต่ถึงจะเห็นแค่นั้น ลีวานก็จดจำใบหน้าได้เป็นอย่างดี
มิกิ เขาทวนชื่อที่เพื่อนเรียกอีกฝ่ายซ้ำๆ อยู่แบบนั้น
ความบังเอิญนี้ทำให้จังหวะหัวใจเขาเต้นแรงไปชั่วขณะ
รู้สึกเหมือนภายในช่องท้องวูบไหว มีผีเสื้อสีฟ้าบินวนอยู่เป็น
ร้อยๆ ตัว

ยิ่งพอริมฝีปากสีแดงเรื่อ้นคลี่ย้มออกมาแล้ว ความปรารถนา
แรกที่แวบเข้ามาในห้วงความคิดของลีวานก็คงหนีไม่พ้นข้อที่ว่า
อยากทำให้รอยยิ้มนั้นตกเป็นของเขาโดยสมบูรณ์

3

There's a fine line between coincidence and fate.

มีเพียงเส้นบาง ๆ เท่านั้นที่แบ่งแยกความบังเอิญออกจากโชคชะตา

อันที่จริงเขาค่อนข้างเป็นคนเก็บตัว

แต่ถ้าสถานการณ์บังคับ เขาก็พร้อมที่จะปรับเปลี่ยนมันได้

“เอาด้วยไหม” หนุ่มตัวเล็กคนหนึ่งที่น่าจะเป็นหนึ่งในเพื่อน
ของจูเลียหันมาถามมิกิพลางยื่นบุหรี่ยื่นมาให้ตรงหน้า

มิกิสายตีสระระรัว ก่อนจะยกแก้วไวน์สีเหลืองอ่อนในมือขึ้นมา
นิดหน่อยแทน เป็นเชิงรักษามารยาทที่ปฏิเสธของจากอีกฝ่าย

ดวงตาเรียวสีเข้มทอดมองไปทั่วทั้งบริเวณห้องนั่งเล่นที่ถูกใช้
เป็นพื้นที่ในการจัดปาร์ตี้นั้นเกิดอย่างไร้จุดหมาย เลื่อนสายตาไป
เรื่อยตามจุดต่าง ๆ สิ่งหนึ่งที่มิกิมักจะชอบทำคือการนั่งสังเกต
พฤติกรรมและอารมณ์หลากหลายของผู้คนที่แสดงออกมาผ่านทาง
สีหน้า เพราะเขาไม่เก่งอะไรแบบนั้นเอาซะเลย

เรื่องการแสดงความรู้สึกออกมาน่ะ

มิกิประคองแก้วไวน์ยกขึ้นมาจิบขอบแก้วบนริมฝีปากสีพีช
ค่อย ๆ ละเลียด Prosecco ราคาแพงในมืออย่างเชื่องช้า เขาชอบ

สัมผัสรสชาติที่มีชีวิตชีวา ละเอียดอ่อน สง่างามประดุจดอกไม้ขาว
น่าทะนุถนอม กลิ่นหอมเจือผลไม้ชนิดๆ ชวนให้รู้สึกดีเวลาที่มัน
อบอวลเตะบนเพดานปากของเขา

มิกิเคยมีโอกาสดื่มไวน์ยี่ห้อนี้ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีที่แล้ว
ก่อนที่จะลืมนั่นมันไปตามกาลเวลา เขาค่อนข้างประทับใจใน
รสชาติของมัน สัมผัสนุ่มละมุนที่ปลายลิ้นชักนำให้เขาอยากที่จะดื่ม
มันไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้เบื่อ

“อ๊ะ...” มิกิประหลาดใจออกมาเบา ๆ เมื่อสัมผัสได้ถึงความชื้นที่
กระจายตัวบริเวณท่อนแขนที่พาดอยู่บนพนักโซฟา เสื้อไหมพรม
สีขาวที่เขาสวมอยู่ถูกระบายไปด้วยสีแดงกำอวม่วงของไวน์รสเข้ม

“นะ...ฉันขอโทษ”

หญิงสาวผมบลอนด์ ตาสีฟ้าอมเขียวอุทานขึ้นมาอย่างตกใจ
เมื่อรู้ตัวว่าได้ทำอะไรผิดพลาดลงไป เธอหันมาเอ่ยขอโทษขอโพย
อย่างสุภาพ ดวงตาคู๋สวยน้ำเยิ้มไปด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ ขอบางพ่น
สามสิบปอนด์เลยว่าสาวผมบลอนด์คนนี้กำลังอยู่ในอาการกรี้มเมา
ได้ที่อย่างไม่ต้องสงสัย

“ไม่เป็นไร” มิกิตอบกลับไปสั้น ๆ ในขณะที่คิ้วเรียวสวยขมวด
มุ่นเพราะรู้สึกรำคาญความเหนอะหนะที่แขน

“ตายแล้ว...” เป็นเสียงของจูเลียที่ดังแทรกขึ้นมา “มิกิ เธอขึ้น
ไปเปลี่ยนเสื้อที่ชั้นบนก่อนไหม ในห้องฟิตเนสน่าจะมีอะไรที่เธอ
พอจะใส่ได้...”

คนหน้าสวยมองเพื่อนสนิทที่กำลังลนลานด้วยความรู้สึก
ขบขัน ก่อนจะส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธว่าไม่เป็นไร เมื่ออีกฝ่ายทำท่า
คล้ายกับว่าจะผละออกมาจากงานปาร์ตีวันเกิดของตัวเอง เพื่อพา

เขาขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อตัวใหม่

“จู่...เราไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว” มิทิบอกเสียงเรียบ ก่อนจะแกะมือ จูเลียที่กำรอบข้อมือเขาไว้อยู่ “ห้องฟิตเนสอยู่ข้างห้องเราใช่ไหม... ด้านซ้ายชั้นสาม”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาที่บ้านหลังนี้

อาจจะสักสี่...หรือห้าครั้งได้แล้วนะ

“ถูกต้อง...เธอไม่ได้เมาใช่ไหม เธอเดินไหวหรือเปล่า” จูเลีย ช้อนนัยน์ตาหวานจุ่มขึ้นมามองกันอย่างน่ารักน่าชังจนมิทิบอดไม่ได้ ที่จะหัวเราะออกมาเบา ๆ แล้วใช้ปลายนิ้วเคาะลงไปที่ศีรษะของ เพื่อนตัวดีหนึ่งที

“เธอนั่นแหละที่เมา สนุกไปเถอะ...เราไปเองได้น่า”

พูดจบบ้างบางก็หมุนตัวก่อนจะเดินหายเข้าไปยังส่วนของ บันไดทางขึ้นไปชั้นบน เสียงบทเพลงและดนตรีที่เปิดคลอไว้บริเวณ ชั้นล่างค่อย ๆ เบาลงเมื่อสองเท้าก้าวขึ้นบันไดมาที่ละขั้น ปลายนิ้ว เรียวแตะไล่ไปตามราวบันไดไม้ก่อนที่จะต้องหยุดชะงักไป เมื่อ สายตาดันไปสะดุดเข้ากับอะโรวางอย่างตรงบริเวณเชิงพักบันไดชั้น สอง

น่าจะเป็นเพื่อน...ในคณะ

หรือเปล่าล่ะ?

เงาตะคุ่ม ๆ ดำทะมึนสองร่างกำลังมอบจุ้มพิตให้กันและกัน อย่างดูดีมีรสนิยม จนเกือบจะก้าวหลุดพ้นจากคำว่าโรแมนติกเป็น อิโรติกแทนในไม่ช้านี้ ร่างกายไม่เคยเลื่อนไหวไปตั้งใจนึก ริมฝีปาก กระจับเผลอขบกัดเข้าหากันเบา ๆ อย่างตั้งใจว่าควรจะเดินเบียด ผ่านไปเฉย ๆ เลยอดไหม

“Just walk away”

เสียงนุ่มทุ้มดังขึ้นมาท่ามกลางความลังเลใจ กลิ่นหอมที่ชวนให้รู้สึกถึงลมเย็น ๆ พัดโชยมาตามท้องทะเลกว้างลอยเข้ามาทักทายที่ปลายจมูก กลุ่มลมหายใจอุ่นร้อนที่กระซิบลงมาข้างใบหูชวนให้มิกิรู้สึกวูบวาบในช่องท้องอย่างแปลกประหลาด ความนุ่มนวลก็ให้อำนาจออกคำสั่งในน้ำเสียงนั้นทำให้ร่างบางขยับกายตามอย่างง่ายดายราวกับต้องมนตร์สะกด เขาเรียวยาวก้าวขึ้นบันไดผ่านไปยังบริเวณชั้นสามแบบไว ๆ โดยที่ยังคงสัมผัสถึงไออุ่นที่แผ่ซ่านมาจากทางด้านหลังได้เป็นอย่างดี

เมื่อหลุดพ้นจากสถานการณ์ตรงนั้นมา คนหน้าสวยก็อดไม่ได้ที่จะต้องเหลียวหลังไปมองเจ้าของเสียงนุ่มทุ้ม

“คุณ...”

เสียงหวานเรียกค้างไว้อย่างนั้นก่อนจะเงยไป

หนุ่มตาฟ้าอมเทาที่ให้ร่มแก่เขาวนนั้น

เรือนผมสีเข้มหม่นถูกเซตขึ้นไปแบบลวก ๆ พลิว์ไหวเล็กน้อยเมื่อเจ้าของใบหน้าหล่อเหลาโคลงศีรษะ สันจมูกโด่งและสันกรามคมเอียงกระทบรับกับแสงไฟสีส้มนวลที่สาดส่องลงมาได้พอดีเหมาะเจาะกับองค์การขยับท่าทางของเขา ไม่มีคำพูดใด ๆ หลุดออกมาจากริมฝีปากหยักที่ยกยิ้มเพียงนิดหน่อย

ที่พูดอยู่ดูเหมือนจะเป็นดวงตาทรงอัลมอนด์สีฟ้าอมเทา นั้นเสียมากกว่า

“เหมือนว่า...เราจะเคยเจอกัน”

“...”

“ใช่ไหม...” มิกิเติมประโยคท้ายลงไปอย่างคนที่เริ่มไม่ค่อย

แน่ใจเท่าไร เมื่อความเจียบโรยตัวลงมาอย่างต่อเนื่อง

“ครับ” คนตัวสูงรับคำเบา ๆ พลังหลบตามองแขนเสื้อของอีกฝ่าย “มานี่สิ ผมจะหาเสื้อให้คุณเปลี่ยน”

ลิ่ววนพูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ ก่อนจะเดินนำไปยังห้องนอนของเพื่อนสนิทตัวเอง คนตัวเล็กกว่าที่ถึงแม้จะยังคงงุนงง แต่ก็ยอมเดินตามอีกคนไปอย่างว่าง่าย

ร่างสูงโปร่งเปิดประตูก้าวเดินเข้าไปภายในห้องของดีแลนราวกับเป็นห้องของตัวเอง เขาเดินไปหยุดอยู่ที่ราวเสื้อผ้าและรื้อมันอย่างคล่องแคล่วราวกับรู้ดีหมดว่าอะไรอยู่ตรงไหน มือใหญ่หยิบจับไล่ไปตามไม้แขวนเสื้ออยู่พักใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจหยิบเสื้อแขนยาวสีครีมอ่อนตัวหนึ่งออกมาจากราว

“ตัวนี้ค่อนข้างจะเล็กหน่อย” คนตัวสูงว่าพลงยื่นส่งให้ “แต่ก็น่าจะใหญ่ไปสำหรับคุณอยู่ดี”

แหงละ...เสื้อผ้าของผู้ชายสูงร้อยแปดสิบกว่าจะไปเหมาะกับเขาได้อย่างไร

“ขอบคุณนะ” มิก็พึมพำรับแล้วเบา ก่อนจะรับเสื้อตัวนั้นมาหมุนกายเดินกลับไปยังห้องน้ำที่อยู่สุดริมทางเดิน ทว่าก็ต้องชะงักเมื่อปลายนิ้วอุ่นของอีกคนมาแตะข้อศอกเขาไว้

“ดีแลนน่าจะอยู่ในห้องน้ำ”

“หมายถึง...”

“กับโรเซ...หรือไม่ก็ใครสักคน”

“อ้อ” เสียงหวานขานรับแล้วเบา ก่อนจะรู้สึกคล้ายกับว่าสองแก้มใสร้อนจัดจนขึ้นสีแดงเรื่อ เมื่อย้อนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาตรงชั้นพักบันได

“คุณเปลี่ยนได้ตามสบายเลยครับ” คนตัวสูงว่าพลางโคลงคิระะ ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปจากบริเวณห้องนอนของดีแลน โดยไม่วายเป็นมางับประตูไม่ให้ด้วยอย่างสุภาพ

เจ้าของใบหน้าสวยนี้หัวหน้าคิดน้อยให้แก่จึงหะการเดินของหัวใจที่ผิดแปลกไปเมื่อได้ใกล้ชิดกับอีกคน มิก็สะบัดคิระะไ่ความคิดไร้สาระออกไป ก่อนจะถอดเสื้อไหมพรมบนตัวออกเปลี่ยนเป็นเสื้อแขนยาวที่เขาคนนั้นเลือกให้แทน

ใหญ่...มาก

มิก็ขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นว่าแขนเสื้อสีครีมนั้นยาวเลยลงมาจากปลายนิ้วเขาอยู่หลายเซนติเมตร ครั้นพอหมุนตัวหันไปส่องกระจกตัวยาวภายในห้องแล้วก็พบว่าเสื้อบนตัวทำให้เขาดูตลกอยู่ไม่น้อย แลดูคล้ายกับเด็กน้อยวัยสามขวบที่ขโมยเสื้อของคุณพ่อมาสวม

ก็อก ๆ...

เสียงเคาะประตูจากด้านนอกดังขึ้น ก่อนที่บานประตูไม้จะเปิดออกพร้อมเสียงพ่นน้ำหล่อเหลาของลิวานที่เอียงออกมาจากอีกฟากของประตู

“พอดีเห็นว่าคุณเจ็บไปนาน...” เจ้าของเสียงนุ่มทุ้มเปรยขึ้นเบา ๆ พร้อมกับที่เขาคนนั้นก้าวเท้าเข้ามาภายในห้องอีกครั้ง ใบหน้าดูดีของลิวานยังคงเรียบเฉย ทว่านัยน์ตาสีฟ้าอมเทากลับดูคล้ายว่ากำลังอมยิ้มอยู่

มิก็แอบลอบเลียริมฝีปากตนเองเล็กน้อย

เป็นคนที่ใช้สายตาเก่งอะไรขนาดนี้นะ

“ยาวกว่าตัวคุณไปเยอะเลยแฮะ” ลิวานพึมพำออกมาเบา ๆ คล้ายกับว่ากำลังคุยอยู่กับตัวเองเสียมากกว่า เขาเดินตรงเข้ามาหา

คนตัวบางด้วยจังหวะเนิบนาบ ก่อนจะใช้ดวงตาคู่สวยเหลือบมอง
ใบหน้าหวานของอีกคนเสมือนกับว่าต้องการจะขออนุญาต

เมื่อเห็นอีกคนนิ่งเงียบไม่ตอบโต้ ลีวานจึงค่อย ๆ ตะลัมผัส
ข้อมืออีกฝ่ายผ่านเสื้อตัวบางยกขึ้นมาไว้ในระดับอก แล้วค่อย ๆ พับ
ปลายแขนเสื้อขึ้นไปทึดะทบ หัวใจที่อกข้างซ้ายของมิกิโหมกระหน่ำ
เต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ ตามจังหวะยามที่อีกฝ่ายพับแขนเสื้อขึ้นมาทีละ
นิด...ทีละนิด ร่างบางพยายามผ่อนลมหายใจเข้าออกอย่างช้า ๆ
เพราะต้องการให้คลื่นความรู้สึกที่ปั่นป่วนอยู่ในช่องท้องสงบลง

ก็แค่คนแปลกหน้า...พับแขนเสื้อให้

ไม่รู้ทำไมหัวใจเจ้ากรรมถึงได้ไม่ยอมฟังกันบ้างเลย

“ปกติคุณพูดน้อยแบบนี้เลยไหม”

“...”

“หรือคุณรู้สึกอึดอัดเวลาอยู่กับผม”

คำถามนั้นดึงให้นัยน์ตาสีเข้มที่หลุมมองปลายเท้าตัวเองอยู่
นั้น ต้องขยับขึ้นมามองคนตัวสูงกว่าด้านหน้าอย่างช่วยไม่ได้

มิกินิ่งคิดไปหลายวินาทีก่อนจะตอบออกมา

“เรา...พูดไม่เก่ง ถ้าไม่สนิท”

“งั้นเหอ”

“...”

“แล้วถ้าอยากสนิทกับคุณต้องทำยังไง”

ลีวานถามออกมาเสียงเรียบ ก่อนจะมองอีกฝ่ายกลับไปตรง ๆ
เมื่อเขาพับแขนเสื้อให้คนตัวเล็กกว่าเสร็จแล้วทั้งสองข้างพอดิบพอดี

ประโยคนั้นไม่ได้ทำให้ใบหน้าหวานร้อนวูบวาบ แต่กลับเป็น
นัยน์ตาคู่สวยนั้นต่างหากที่ทำให้เขาถึงกับไปต่อไม่เป็น นึกถึงที่อีก

คนสามารถบอกทุกอย่างโดยสื่อสารออกมาผ่านการสบตากันเพียง
ครั้งเดียว

“ก็คงต้อง...ค่อยๆ ทำความรู้จักกันไปละมัง”

“...ไม่มีปัญหาครับ”

คนอยากสนิทด้วยกระตือรือร้นมูมปาก

ใบหน้าสรวลฉายความลึนเลอออกมา ก่อนจะเอ่ยถามออกไป

“อย่างแรก...ก็คงต้องเริ่มจากการรู้จักชื่อกันก่อน”

“มิกิ”

“...”

“ทำยังไงดีครับ”

“...”

“ดูเหมือนผมจะรู้จักคุณอยู่แล้วนะสิ”

ชีโกะ...ชีโกะซัดๆ

ชีโกะที่เขาารู้ชื่อมิกินะเหรอ...เปล่าเลย

หมายถึงรอยยิ้มหวานๆ กับรอยยิ้มข้างแก้มซ้ายนั้นต่างหาก

พระเจ้านะ...โคตรจะชีโกะเลย